

ZPRAVODAJ ŠRÁMKOVY SOBOTKY

4

ČERVENEC / SRPEN 2026
63. ROČNÍK
20 Kč

OSLAVA 70. ŠRÁMKOVY SOBOTKY

Z archivu ŠS: J. Prokopius

OBSAH

Oslava 70. ročníku
Šrámkovy Sobotky 1

RADNICE INFORMUJE 3

Sloupek šéfredaktorky 4

KULTURNÍ TRADICE 5 – 16

Hostina pořadů a setkávání
na jubilejní Šrámkově Sobotce 5 – 6

Sedmdesátka 7

Zpráva z učitelské dílny
uměleckého přednesu
při EXODU Sobotka 2026 8

Šrámkova II° 2026
– Ohlédnutí za festivalovým
během a procházkou
po malebných zákoutích
Českého ráje 8 – 9

Sobotečtí baráčníci 9 – 10

430. výročí posvěcení kostela
v Sobotce 10

Kuchařka Sobotecka 15

Benešov 15 – 16

ŠKOLNÍ STŘÍPKY 16

KNIHOVNA 17 – 18

Řady rytířů knih se rozšířily 17

Moje bousovské průsečky 17 – 18

SPORTOVNÍ RUBRIKA 19 – 20

Fotbalový kemp 19

Dětský den plný sportu,
zábavy a dobrodružství 19

Šrámek zazněl
v pořadu Neobyčejné životy 20

**SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ
20 – 23**

Kulturní kalendář 20

Jubilea 21

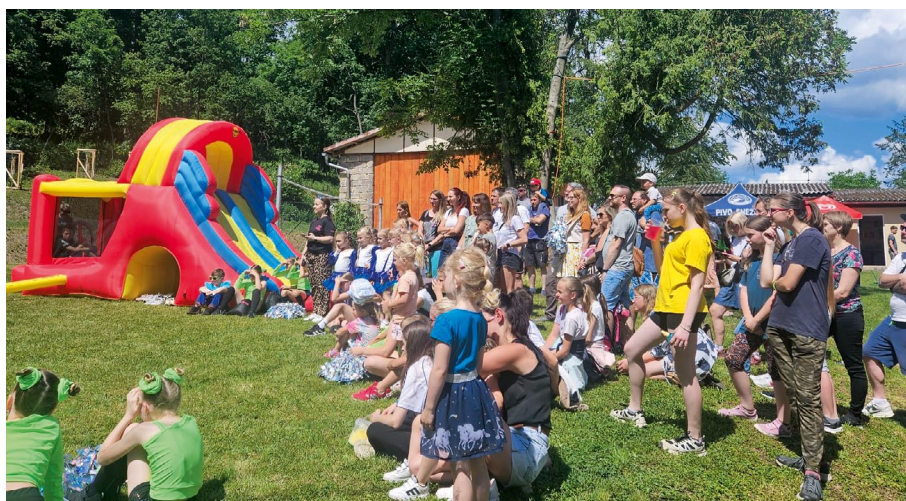
Opustili nás navždy 21

Vzpomínka – zemřela Magdaléna
Dolečková – Burešová 21

Upoutávka na akce 23

Stavba nové bezbariérové knihovny finišuje – foto: P. Havlová

Dětský den na horolezecké stěně – foto: P. Havlová

Žně v Českém ráji – foto: M. Žďánský

RADNICE INFORMUJE

Vážení čtenáři Zpravodaje, občané a návštěvníci našeho města, turisté a chalupáři, dovolte nám opět několik vět o událostech a dění v našem městě a jeho okolí:

Nová knihovna – č.p. 88 – Stavba se blíží do svého závěru. Probíhají zde kompletační práce (podlahové krytiny, instalace topení a elektro...). Předpokládáný termín dokončení je konec října tohoto roku. Následovat bude realizace atypického interiéru, abychom tak ideálně ještě před Vánoci mohli zakusit kouzlo nově pojatého prostoru s bezbariérovým přístupem, který knihovně bude sloužit.

Školní družina – č.p. 267 – Probíhá obdobná fáze jako na knihovně, tedy kompletují se povrchy, podlahy a instalace. Stavba bude rovněž dokončena na konci října s následnou realizací vnitřního vybavení.

Lesopark – Po dokončení I. etapy projektu Obnova a revitalizace vegetace lesoparku Humprecht proběhly kontroly prostoru a hotových prací kontrolními orgány Památkové péče Jičín, CHKO Český ráj, NPÚ Josefov a AOPK – MŽP. V současnosti se řeší drobné nesrovnalosti s projektovou dokumentací, způsobené zejména členitostí terénu, a dále je projekční skupinou doktora Kunta připravován plán údržby zeleně na následující 3 roky.

MiniZOO (Farmička) – Počet zvířecích obyvatel v ohradě se nám rozrostl o 1 exemplář hnědé ovce kame-runské zajímavého vzhledu.

Vodovod Stéblovce – Pro poslední vodovod soboteckých místních částí – Stéblovce je vše připraveno a dle informací vysoutěženého zhotovitele (Stavoka Kosice) dojde k zahájení stavby počátkem října tohoto roku.

Koupaliště – Vedení města konstatovalo, že dosavadní letošní kulturní akce na koupališti (WTW fest, Sraz Amerik, Policejní pochod, Jung-grill

i hudební večery) byly provozovatelem zvládnuty dobře a proběhly bez nadměrného hluku, nepořádku a incidentů. Na koupališti byly provedeny drobné úpravy terénů u bazénu, opravy sprch a brodítek a před bazénem bylo zhotoveno nové zábradlí. Kvalita vody v bazénu je nyní na slušné úrovni a je průběžně kontrolována Krajskou hygienickou stanicí.

Nová cesta – Ve spolupráci s CHKO Český ráj se rozjela příprava k prodloužení „Půlměsíční“ cesty od křížku v poli do Čálovic a po dokončení polních prací bude provedeno její geodetické zaměření.

I na tuto akci je přislíbena dotace od CHKO a již proběhla jednání se zemědělci a domluveným zhotovitelem cesty. S cestou souvisí také výsadba ovocných stromů (po domluvě s CHKO snad rynglí).

Festival Šrámkova Sobotka – uskutečnil se na počátku soboteckého léta již po SEDMDESÁTÉ, letos v termínu od 4. do 11. července. Program byl tentokrát opravdu bohatý a navzdory jeho několika vynuceným změnám jistě uspokojil široké spektrum diváků a posluchačů. Vzhledem k tomu, že festival probíhal částečně při stavbě nové sobotecké knihovny a prudké deště uplynulých dní poničily pracně zapěstovaný trávník Šrámkovy zahrady (poté byl nahrazen kobercovou krytinou), tak vše dopadlo velmi dobře včetně fungování nového „Vokýnka“ pro občerstvení – již z rekonstruované budovy nové knihovny.

„Černá kronika“ – Naše idylické a malebné městečko utrpělo v průběhu několika posledních týdnů až měsíců několik nepříjemných vad na kráse v podobě nepěkných činů jednotlivců či skupin vandalů, například:

- ▶ v ulici Na Celné – vytržení zabetonované nohy lavičky z mozaikové dlažby (pokus o ukradení či zničení)

- ▶ ulomený kovový stojan informační cedule v městském parku
- ▶ podstavec křížku v poli u Čálovic byl postříkán sprejovou barvou vulgárním obrazcem
- ▶ polámané nové hrušně u „Půlměsíční“ cesty u Čálovic
- ▶ zničená cedule skulptury Parmiggianiho v parku za MěÚ
- ▶ vloupání do základní školy (2x za sebou) a poškození dveří
- ▶ rozbité sklo dveří chodby č.p.5 vedle dámských WC (průchod k divadlu)
- ▶ přesuny betonové lavičky v lesoparku (pokus o odcizení ?)
- ▶ vyvrácení dopravní značky v aleji pod Humprechtem

Většina pachatelů nebyla odhalena (případ odložen), v některých případech byli identifikováni jedinci i skupiny mladistvých (případy se řeší na několika úrovních) převážně ve věku kolem 14 let.

Nabízejí se otázky: Chceme takovéto jednání tolerovat? Nemohli bychom být všímavější? A co na to rodiče?

Hezký zbytek léta přejí

Ing. Lubor Jenček, starosta,
a Petr Buchal, místostarosta.

SLOUPEK ŠÉFREDAKTORKY

ŠRÁMKOVA SOBOTKA – festival, který má své místo v srdci Sobotky

Letošní ročník Šrámkovy Sobotky je za námi. A když se nyní ohlžím zpět, mám radost, kolik lidí si cestu na festival našlo, a pak především z atmosféry, která během festivalových dnů v Sobotce panovala.

Šrámkova Sobotka není jen souborem jednotlivých představení, koncertů, besed a dalších programů. Je to setkávání. Setkávání lidí, kteří mají rádi literaturu, divadlo, hudbu a kulturu, ale také setkávání místních obyvatel s návštěvníky, umělců s publikem a lidí, kteří se na festival vrací, s těmi, kteří přijíždějí třeba poprvé.

A právě atmosféra letošního ročníku pro mě byla jedním z jeho největších úspěchů. Bylo znát, že festival žije nejen na jednotlivých scénách, ale i v ulicích Sobotky. A právě tato otevřenost a živost dává festivalu jeho neopakovatelný charakter.

Zájem publika je pro nás nejen oceněním připravovaného programu, ale především potvrzením, že Šrámkova Sobotka má i dnes pevné místo v kulturním životě města a regionu. Pro tým městského kulturního střediska je to zároveň závazek do dalších let – pokračovat v práci tak, aby festival zůstal kvalitní, přitažlivý a současně věrný své tradici.

Jedním z mimořádných okamžiků byl pro mě koncert M. Kejmara a P. Kšici v kostele. Prostor kostela, hudba a sou-

středěná atmosféra vytvořily chvíli, na kterou se nezapomíná. Právě takové okamžiky jsou podle mě jedním z důvodů, proč má Šrámkova Sobotka své pevné místo v kulturním životě města. Hostina ale nebyla jen pro duši. Mysleli jsme také na tělo – a tak nechyběl běh a procházka Šrámkova II°. I tam se ukázalo, že festival může být příležitostí nejen něco vidět a slyšet, ale také se potkat, projít se, proběhnout a užít si Sobotku a její okolí.

A pak tu byl jeden krásný symbol letošní Hostiny – dort v podobě zámku Humprecht. Vznikl podle výtvarné předlohy našeho festivalového výtvarníka V. Rejla a stal se součástí debaty s lidmi, kteří mají co do činění se sobotekou kulturou a Šrámkovou Sobotkou. Bylo moc hezké poslouchat jejich vzpomínky, zkušenosti a příběhy a uvědomit si, kolik lidí a generací za festivalem stojí. Právě tento moment pro mě měl velkou symboliku. Festival není věc jednoho člověka ani jednoho roku. Je to tradice, kterou někdo založil, další rozvíjeli a další v ní pokračují. A je dobré si to občas připomenout – nejen při kulturních výročích.

Z pozice vedoucí MKS a ředitelky festivalu si zároveň uvědomuji, kolik práce se za několika festivalovými dny skrývá. Za výsledkem, který vidí návštěvníci, stojí dlouhé měsíce příprav, desítky lidí, mnoho jednání, organizačních detailů a také ochota pomoci ve chvíli, kdy je potřeba.

Proto patří velké poděkování zaměstnancům městského kulturního střediska, spolupracovníkům z přípravného výboru festivalu, technickému zajištění, dobrovolníkům i všem, kteří přiložili ruku k dílu.

Stejně důležité je pro nás poděkování všem partnerům a sponzorům festivalu. Bez jejich podpory by nebylo možné připravit festival v rozsahu a kvalitě, kterou chceme našim návštěvníkům nabídnout. Velmi si vážíme jejich důvěry, dlouhodobé spolupráce i toho, že pomáhají udržovat kulturní život v Sobotce pestrý a živý.

Děkujeme také městu Sobotka, všem institucím, organizacím a jednotlivcům, kteří festival podporují a pomáhají mu růst. A především děkujeme vám, návštěvníkům. Právě vaše přízeň, zájem a atmosféra, kterou společně vytváříte, dávají Šrámkově Sobotce smysl.

Letošní festival pro mě tak končí s pocitem, že se podařilo to nejdůležitější: společně jsme vytvořili několik dnů, během nichž Sobotka opravdu žila kulturou, setkáváním a sdílenými zážitky.

A za to patří velké díky úplně všem, kteří u toho byli. Děkuji, že jste letos přišli ke společnému stolu, že jste s námi poslouchali, povídali si, smáli se, běhali, chodili, vzpomínali i objevovali nové věci.

Tak zase za rok! Na Šrámkově Sobotce!

Pavlaína Havlová

Foto: J. Prokopius

KULTURNÍ TRADICE

HOSTINA POŘADŮ A SETKÁVÁNÍ NA JUBILEJNÍ ŠRÁMKOVĚ SOBOTCE

Téma sedmdesátého ročníku „hostina“ bylo vrchovatě naplněno ve všech třech attributech jeho plného názvu *Hostina / Duši, tělu, jubileu*. Slovo „hostina“ je ve významových aspektech jaksi *horizontální*, z podstaty je sešlostí, setkáním/setkáváním (ten moment patří i k jubileu, je tu ale i očekávání setkávání), ve významové opozici „venku/uvnitř“, kdy jsou pozváni „hosté“, kteří jsou „(po)hoštěni“ (druhá opozice sblížení mezi hosty a hostiteli). Zatímco poněkud synonymní výraz „svátek“ (jímž je hostina rovněž) je významově *vertikální*, slovo je příbuzné výrazu „světiti“ a „posvátný“, a tedy také tomu, co znamená „světlo“ a „svět“ (myslím také na Komenského). Křížením obou os významů dostáváme i smysl třetí opozice „duše a těla“, opět evokující baroko jako jednu z kulturních vrstev fenoménu (po té antické a středověké), kdy vystává smysl onoho pozemského a nadpozemského dění. Jak je to ostatně shrnuto v úvodu programového katalogu, skvěle formulovaného doc. I. Vaňkovou hned ve druhé větě, kde je řeč o „oslavě, pohostinství, pospolitosti a »dobré vůli«, které se s hostinou spojují“.

Když jsem si pročítal program, byl jsem zvědav (také pod vlivem nedávného eseje T. Matějčkové v Týdeníku Echo), zda pořadatelé nezapomněli na další opozici, totiž „hostinu“ a „hladovění“, dnešní nadbytek a přejídání a na druhé straně diety a nutriční doporučení. Vždyť po většinu historie lidé hladověli, nebo dokonce hladem umírali. Epikuros u formulace slasti jako nejvyššího blaha zároveň hovořil o promyšlené askezi, která pak slast bude zvyšovat (a podobně i Platon,

ostatně autor díla nazvaného *Symposium*, tedy *Hostina*, varoval před pleonexí, rozežraností). A protože píšu o literárním festivalu, nemohl mě napadnout ikonický román *Hlad* klasika norské literatury K. Hamsuna, kde se fyzický a psychický hlad (rovněž opozice a zároveň paralela) vztahuje k lidské identitě. A byl jsem potěšen, že při plnosti, bohatosti programu byla hladu pozornost věnována – škoda jen, že scénické čtení *Hlad* bylo nakonec (pro nemoc) zrušeno, přestože se navazující seminář na farní zahradě konal.

Hostina je ritualizovaná podoba a nejvyšší vrstva fenoménu „jídla“, zahrnující tělesnost (samotný akt „pojídání“, fyziologie, zdraví, diety), společenskou rovinu (stolování, hostiny městské/měšťanské a venkovské, šlechtické, císařské a prezidentské), národní a regionální vrstvy (podkrkonošské „kyselo“) i „kalendářní“ rozměr (Vánoce, masopust, Velikonoce), s čímž souvisí i symbolická vrstva náboženská („chléb náš vezdejší“). Program toho všeho nabídl vrchovatě, jak se na hostinu patří – a to nejen literárně. Stěží by bylo možné být jen vyjmenovat všechny hudební a výtvarné položky (některé z nich patří k dlouholeté tradici), semináře, (také dětské) workshopy, autorská čtení či poslech a divadelní představení. Dále setkání s osobnostmi, které festival formovaly, nebo „rozloučení s tvůrci, kteří svět opustili“, též oslavu letošního festivalového jubilea (*Slavnost na zahradě Šrámkova domu*) atd. Koncepčnost a oborová mnohovrstevnatost patří ostatně k základní charakteristice festivalu (jeho historie by stála za zpracování v nějaké větší studii).

Já se, jako v minulých letech, soustředím na vrstvu dopoledních přednášek v sále spořitelny. Letos k nim patřila úvodní *Literární hostina: témata jídla a stolování v prózách Ladislava Fukse* doc. L. Lederbuchové, zevrubně probírající celé dílo českého spisovatele (cyklus přednášek uvedla a diskusi moderovala doc. Vaňková). Další den byla na pořadu lingvistická přednáška *Degustační menu současné češtiny* M. Liškové, Ph.D., pojednávající o dynamičnosti gastronomického názvosloví, zvláště o bohatství neologismů v této oblasti (uvedla rovněž doc. Vaňková). Na přednášku navázal seminář H. Goláňové, Ph.D. *Nářeční nášup aneb Oblastní názvy jídel*, zmíněné „kyselo“. Středeční *Symposium jako rozhovor svobodných občanů* s podtitulem *Žánr dialogu v evropské literatuře* doc. L. Kyšučana, pojednávající o tradici a proměnách dialogu ve vrstvách kulturních krajin od antického základu s přesahem k dnešku, uvedl dr. VI. Čech, další z trojice moderátorů přednášek a významných organizátorů festivalu. Následovalo kolokvium *Hostina císařská a prezidentská aneb Stolování na nejvyšší úrovni* s dr. N. Kubů a dr. L. Špačkem. V pátek doc. Vaňková uvedla přednášku B. Storchové, Ph.D. *Jedli, pili, hodovali. Motiv hostiny v evropských lidových pohádkách*. (Podobně by bylo možné pojednat hostinu v lidových písních, napadá mě v kontextu ke zmiňovanému „Já ráda kucmoch“, samozřejmě i lidová muzika má na festivalu letitou tradici.)

Přednáškový cyklus byl tedy, jak konstatovala doc. Vaňková hned u prvního přednáškového dopoledne, bohatě strukturován, festivalové publikum

mělo možnost ochutnat z hostiny literární, lingvistické, filozofické, kulturně-historické a pohádkové. Mimo dopolední cyklus tu ve čtvrtek pak byla ještě hostina filmová (prof. P. Mareš s přednáškou a ukázkami *Filmové hostiny: nádhery a destrukce*).

Zvláštní pozornost bych chtěl věnovat čtvrteční přednášce manželů dr. J. a dr. H. Schreiberových *Chvála české kuchyně*, vycházející ze stejnojmenné, před deseti lety vydané publikace (Perseus, 2016), již jsou, spolu s Y. Dörflovou, autory. (Přednášku uvedl dr. J. Bílek.) Zatímco na knižním trhu se setkáváme se stovkami kuchařek (v knihkupectvích jim jsou věnovány samostatné regály), je uvedený dílo syntetické, zahrnující celé spektrum aspektů toho, co představuje „kuchyně“, hovoří se o „bibli české gastronomie“. To znamená, že shrnuje celou kulturní historii vaření, potravin či stolování především v českém prostoru, samozřejmě s průnikem evropské a světové kuchyně, jak naznačuje i podtitul „tradice – jídlo – stolování – osobnosti“. Zatímco dr. Schreiber hovořil o jednotlivých tématech české kuchyně, jeho žena prokládala výklad četnými ukázkami z literárních děl Z. Wintera, J. Nerudy, I. Herrmanna, A. Jirásky, J. Haška, M. Majerové, L. Fukse a dalších autorů zmiňovaných rovněž v uvedené knize.

V prvním bloku se přednášející věnovali *občanskému, ale zvláště církevnímu roku*, který je, jak shora zmíněno, jedním z aspektů kuchyně, v němž jsou provázány přírodní čas, náboženské obsahy s konkrétními pokrmy, jejich přípravou a rituály podávání v příslušném společenství. Příkladem provázanosti vlastního jídla a kultury mohl být druhý blok, v němž se Schreiberovi věnovali *jídlu a pití* obecně s tím, že poukázali na vodu jako prvek podstatný jak v organismu, tak nezbytný k vypěstování potřebných plodin, ale i významný v lázeňství a léčitelství.

Tématem třetí části přednášky byla široká *historie gastronomických zařízení*, tedy velmi stručně řečeno „hospod“,

kteří mají v české kultuře mimořádné místo. Jejich podobám by bylo možné věnovat samostatné vystoupení, či dokonce cyklus, jak se o to ostatně badatelé pokoušejí. Čas byl věnován také specifickým formám stravování, jako např. kuchyni vězeňské či vojenské se svébytnými pravidly (někdejší legendární „komisárek“), klášterní kuchyni, „lidovým“ vyvažováním či nějak zvláště zaměřeným podnikům (jejich proměny bychom mohli sledovat dodnes, je to svět, jehož dynamičnost svědčí o tom, že jídlo je svým způsobem středem žití).

Ustálenou základní podobu nicméně získalo české stravování, jak jsme v sále spořitelny slyšeli, v polovině 19. století, v době předbřeznové. Nejznámější osobností gastronomie je samozřejmě M. D. Rettigová, která vytvořila základní formát českého vaření. *Kuchařská škola*, vydaná vlastním nákladem v Hradci Králové a v Jarměři, je dílem další osobnosti, a to M. B. Svobodové; vyšla v době proslulé pražské Národopisné výstavy. Svobodová vymezila poslání ženy a kuchařky, vedle vaření se soustředila i na chod domácnosti. Nebylo možné „přeskočit“ L. Kaizla, pocházejícího a působícího v našem kraji (narodil se v Nové Pace, gymnázium vystudoval v Novém Bydžově); s tím souvisí i jeho pozornost zde pěstovaným bramborám a regionálně známého „kucmochu“, z nich uvařeného. To už jsme ve 20. století. J. Trejbal, který nabyl evropských zkušeností, se stal po návratu do Prahy propagátorem francouzské kuchyně.

Významnou veličinou první poloviny století byla M. Janků–Sandtnerová, již lze charakterizovat jako propagátorku exaktních metod vaření. Jedním z nejznámějších a nejuznávanějších českých hoteliérů je K. Šroubek, snad každý slyšel název jednoho z nejhonosnějších hotelů v Praze. Původem Slovák P. Viskup, lékař a propagátor zdravé výživy, jak naznačuje i jeden titul z jeho publikací *Lékař kuchařem*, též například autor *Zdravotní bible*, byl jedním z těch,

kdo spojil stravování a zdraví. Podobně zaměřený propagátor „správné výživy“ V. Vrabec pak proslul kurzy vaření, jimiž prošly desetitisíce účastníků. Pozoruhodní byli J. Paukert a J. Lippert, „výnálezci“ obložených chlebičků. (V 60. letech jsme si na nich pochutnávali i my, coby studenti, v přízemí paláce Koruny na Václavském náměstí.)

J. Vaňha otevřel ve Stromovce restaurant s tanečním parketem a rybími specialitami, usiloval o to, aby rybí maso bylo dostupné pro všechny. Proslulým restaurátorem byl J. Vařata, který si pronajal Obecní dům a působil také v Černém pivovaru na Karlově náměstí. V New Yorku měl úspěch s „kachnou Vařata“ a do jeho restaurace chodil i Donald Trump s Ivanou, svou ženou českého původu. Z *technických vymožeností kuchyně*, jež jsou popsány v závěrečné kapitole knihy, „zbyl“ (vymezený) čas víceméně jen na „pokličky“, které okomentovala přednášející se svým charakteristickým humorem, tedy že ona je nepoužívá, zatímco její manžel v kuchyni hrnec přikryje a voda v něm vždy překypí, „uteče“. Bohatě navštívená přednáška potěšila i stejně jako ty ostatní, každá svým osobitým charakterem.

Jedli, pili, hodovali, dobrou vůli spolu měli, zaznělo motto v úvodu textu k festivalovému programu (díky také nejen všem účinkujícím, ale všem těm, kdo se podíleli na jeho náročném přípravě) skutečně pohádkovému, ale zároveň skutečnému, jak se vždy jeví – jako neuvěřitelný, jako každá radostná slavnost – po jeho skončení. Bude se zase těšit na další zajímavé téma na Šrámkově Sobotce za rok.

Jan K. Čeliš

Úplné znění textu zde: <https://jan-k-celis.webnode.cz/news/hostina-poradu-a-setkavani-na-jubilejni-sramkove-sobotce/>.

Všechny přednášky ročníku (i některé další pořady) jsou jako videozáznam k dispozici zde: <https://www.youtube.com/@sramkovka>.

Sedmdesátka

Česko je země festivalů, úplně to milujeme. Třeba karlovarský filmový festival je v době konání každý den v televizi; lidi se ani nejdou vyčůrat, když má jít reportáž z Varů. Nebo hradecký festival Roquefort People, na ten jezdí hned několik mých známých, ačkoli po zbytek roku žádný zvýšený zájem o francouzské sýry neprojevují. Nebo Colours of Ostrava – moc o tom nevím, malířská symposia jdou trochu mimo mě, ale počítám, že tam bude plno nadšenců schopných se klidně říznout do ucha. Většina těchto mediálně sledovaných festi-

**„Jediné,
na čem
záleží, je láska
k jazyku,
literatuře
a kultuře.**

valů má přitom až posametovou historii, jen ten karlovarský letos slavil 60. ročník. Je proto s podivem, že žádnou z celoplošných televizí nezajímalo, že v srdci Českého ráje proběhl před pár dny festival, jehož tradice sahá až do roku 1957 a letos oslavil neuvěřitelných 70 let.

Jmenuje se Šrámkova Sobotka a je to festival českého jazyka,

řeči a literatury. A taky fascinující simulace toho, jak by svět mohl vypadat, kdybychom nebyli tak posedlí hloubením příkopů. Potkávají se tu lidi, které dělí 60 let, a ani jedna věková skupina se necítí nepatříčně. Maturanti diskutují s univerzitními profesory – a vzájemný respekt by se dal krájet příborovým nožem. Jeden kámoš spal v hotelu, druhý ve stanu – a co? Jediné, na čem záleží, je láska k jazyku, literatuře a kultuře. Vrátil jsem se před deseti dny, ale mentálně jsem pořád tam. (Co se sýrů týče, jelo se tam hlavně v nakládaném hermelínu. Obě uši na svých místech!)

PETR KUKAL
OKRESNÍ BÁSNÍK

převzato z novin Metro

ZPRÁVA Z UČITELSKÉ DÍLNY UMĚLECKÉHO PŘEDNESU PŘI EXODU SOBOTKA 2026

Letos oslavily Šrámkova Sobotka, festival českého jazyka, řeči a literatury, ale také učitelská základna EXOD Sobotka 70. výročí svého vzniku. Účastníci učitelské základny se stali od počátku nedílnou součástí festivalu. Mnozí pedagogové byli a jsou iniciátory, lektory, organizátory a členy přípravného výboru celého festivalu.

Součástí programu bývá učitelská dílna uměleckého přednesu, kterou vede zkušený lektor či lektorka. Po mnoho let se této funkci, vždy nezapomenutelně, ujímala rozhlasová režisérka Hana Kofránková, jejíž život je stále pevně spjatý s literární Sobotkou. V poslední době, vzhledem k onemocnění, musela svůj úkol přenechat mladším kolegům. Na její práci navázala v roce 2024 MgA. Emilie Zámečníková, odbornice na mládežnický přednes, v roce 2025 divadelní a televizní režisér doc. Mgr. Radovan Lipus. Letos se práce se členy učitelské dílny ujala Mgr. MgA. Eva Čechová, Ph.D., pedagožka DAMU, která se

herecky i režijně věnuje autorskému, dokumentárnímu divadlu, divadelní improvizaci, klaunérii a umělecké pedagogice.

Práce se členy učitelské dílny při Šrámkově Sobotce byla pro ni, dle jejích slov, velkou ctí. A naopak, učitelé velmi ocenili její nadšení, profesionalitu a schopnost vytvořit v tak krátkém čase tým, který se výborně prezentoval jí připraveným pořadem. Paní Evě se podařilo aplikovat své znalosti z dokumentárního divadla a živé pedagogiky na učitelské skupině skládající se ze zkušených osobností různého věku, z nichž mnozí jsou již pamětníky - nositeli osobních příběhů. Pro všechny to byla radostná doba setkávání a tvoření.

Cílem bylo, aby každý účastník dílny dostal příležitost představit na závěrečném představení "šťavnatý" krátký text Bohumila Hrabala a Karla Poláčka. To se podařilo. Všechny literární úryvky z Postřižin a Soudniček se vztahovaly k tématu Hostina, s podti-

tulem duši, tělu, jubileu, což byl jmenovatel letošního festivalu. Individuální trpělivá práce lektorky s každým členem učitelské dílny, režijní zpracování celku, píle i zkušenosti učitelů vyústily v dynamické představení v sobotekém kamenném divadle. Velký potlesk obecenstva byl uznáním nadšené práce s živým slovem. Jsem si jista, že všichni absolventi dílny budou aplikovat nově získané poznatky a metody do své pedagogické práce, protože „učitel může být nositelem živé školní kultury a změny.“

Závěrem bych chtěla poděkovat Mgr. Marii Sekerové a Mgr. Olze Bičíškové, dlouholetým organizátorkám EXODu, za vynikající přípravou a organizační práci před i v průběhu Šrámkovy Sobotky 2026. Zároveň také děkuji všem, kteří pro nás tak krásný a podnětný týden s velkou obětavostí a láskou připravili.

*Doc. Ing. Lidmila Němcová,
účastnice dílny uměleckého přednesu
při učitelské základně EXODu 2026*

ŠRÁMKOVA II° 2026 – OHLÉDNUTÍ ZA FESTIVALOVÝM BĚHEM A PROCHÁZKOU PO MALEBNÝCH ZÁKOUTÍCH ČESKÉHO RÁJE

V letošním ročníku Š II° se nám podařilo spolehlivě naplnit všechna témata, která do hlavičky festivalu Šrámkova Sobotka vetknuli jeho organizátoři. „Hostinu“ pro všechny běžce a chodce jsme uspořádali nedaleko hradu Kost. Nebyla sice opulentní, spíše typická pro tento druh aktivit – občerstvovací stanice v polovině trati. Naše menu se sestávalo z vody, banánu, jablka a hrozinek. A k tomu byl k dispozici nád-

herný výhled na opravený hrad. Všem strávníkům chutnalo.

Ale abych začal od začátku, tedy od „duše“, v našem případě od hlavy. Vždy je potřeba nejprve se rozhodnout, že se opravdu chci zúčastnit běhu nebo procházky. A nám se letos k takovému rozhodnutí podařilo přesvědčit 70 účastníků, čímž jsme neplánovaně dosáhli stejné číselky, jakou se letos chlubí celý festival.

„Tělu“ jsme na 11 km trati dali dostatečně zabrat. Ostatně, tělo a fyzická aktivita všech účastníků nás charakterizuje asi nejlépe ze všech akcí, které festivalový program nabízí. Úsek ve vešickém Pláňku byl letos obzvlášť náročný...

No a „jubileum“ jsme letos mohli spolu s festivalem také oslavit. Bylo to pro nás už 10. ročník. Těší nás, že se nám daří naplňovat naše původní

předsevzetí – spojovat dva světy. Tedy „Svět běžných obyvatel města“ a „Svět účastníků festivalu“, kterých každoročně přibývá, hlavně v kategorii chodců.

Na závěr stručné shrnutí: Š 11° se uskutečnila v podvečer ve čtvrtek 9. 7. za téměř ideálního počasí. Účast byla rekordní – 38 chodců, 18 běžkyň a 14 běžců, k tomu několik psů a jeden kůň. Výbornou atmosféru v prostoru startu a cíle zajišťoval jako vždy bezchybný moderátor Jindra Bada.

Výsledky běh muži:

1. Jakub Hátle 38min:28sec
2. Zdeněk Říha 38min:57sec
3. Lubomír Pokorný 39min:02sec

Výsledky běh ženy:

1. Nela Pokorná 45min:41sec
2. Veronika Šebková 52min:16sec
3. Lucie Fruhaufová 53min:07sec

První chodci v cíli:

Aneta Vocásková + Anna Myklebust +
Vera Myklebust (obě Norsko)

Zajímavostí celé akce byla účast chodců a běžců až z Norska. To jen potvrzuje, že věhlas Fráni Šrámka přesahuje hranice České republiky.

Už nyní se těšíme na příští ročník a všechny vás srdečně zveme k účasti.

Pohybu zdar!

Za organizační tým zdraví

Jan Jirásek

SOBOTEČTÍ BARÁČNÍCI

Činnost našich baráčníků stále pokračuje. Ve středu 6. dubna jsme si společně s dětmi ze školky vyráběli krásnou pestrobarevnou kytičku. Práce to byla trochu náročná, protože se nejdříve musely vystříhat proužky a kytičky a potom slepit, aby z toho vznikla kytička. Děti pomáhaly u všech stolů, všichni pracovali se zaujetím. Děti mají šikovné prstíky, a tak se všem podařila pěkná jarní výzdoba. Bylo to opět krásné tvořivé dopoledne.

30. dubna již tradičně tetičky ozdobily „májku“, kterou pracovníci technických služeb postavili na náměstí.

V neděli 7. června dopoledne od 9 hodin se v chrámu Maří Magdalény konala slavnost Božího těla. Tetičky Pajkrťová, Bočková, Vraná, Kverková a Hořáková v krojích zdobily celou první řadu v kostele. Mše trvala celou hodinu a potom vyšel průvod z kostela, první šel kaplan s křížkem, doprovázely ho děti s košíčky s lístky květin, které pohazovaly na cestu. Za nimi tetičky v krojích, ministranti, pan děkan a ostatní účastníci. Letos byla slavnost doprovázená hudbou pana učitele Jindřicha Bady. Průvod obešel oltářníky, u kterých bylo krátké zastavení, a poslední část byla v kostele zakončená zakončená skladbou Te Deum laudamus. Pan děkan pozval účastníky na posezení na farní zahradu a na malé

občerstvení. Počasí přálo, bylo krásné slunečné dopoledne. Poseděli jsme, popovídali a rozešli se k domovu. Krásná slavnost.

Letošní jarní výlet se konal až 9. června. Bylo to netradičně později, protože tomu předcházelo dorozumívání s kastelánem zámku ohledně návštěvy zámku. Časově se musí spojit obě místa, potom zajistit oběd a hlavně autobus. Výlet byl naplánovaný na zámek Stránov nedaleko Mladé Boleslavi a do Leteckého muzea Metoděje Vlacha v Mladé Boleslavi. Vyjeli jsme v 8 hodin z náměstí. V tuto ranní hodinu je Boleslav zaplněná auty, tak jsem počítala, že to bude trvat déle. Opak byl pravdou, na zámku jsme byli brzy a zaměstnanci se teprve chystali na otevření. Když jsme přijížděli k zámku, byl krásně vidět, protože se tam staví obchvat s tunelem u Jizerního Vtelna. Manžel majitelky zámku nám otevřel park, který je poměrně malý, ale krásně upravený se zákoutími na posezení a ozdobený květinami. Pro některé to bylo trochu překážka, protože se muselo sejít po schodech, tak si zatím prohlédli nádvoří. Prohlídka byla objednaná na 9:30 hodin. Bylo nás pouze 24, a tak jsme šli všichni najednou. Prostory jsou poměrně malé, ale moc pěkné. Zámek je částečně zrekonstruovaný a pokračuje se s dalšími úprava-

mi. V roce 1917 koupil zámek prezident Škodových závodů a pozdější senátor parlamentu Josef Šimonek. Po znárodnění v roce 1950 v něm byl dětský domov a v předzámčí JZD. Od roku 2003 je v soukromých rukou rodiny Šimonků. Zpřístupněn veřejnosti je od roku 2024. V druhém poschodí jsou sbírky motýlů, brouků, historické kočárky, panenky, repliky historických hraček, gotická kaple. Nejvíce nás zaujala expozice kočárků panenek, medvídků a hraček. Byli jsme ušaslí a zavzpomínali si na své dětství. Také tam bylo oblečení pro miminka, zavinovačky, a dokonce i dětský kroj. Moc se nám prohlídka líbila. Venku bylo deštivé počasí, přesto několik z nás vystoupalo na věž, odkud je krásný výhled do okolí, hlavně na kulturní památku železničský viadukt na trati z Prahy do Turnova v Krnsku u Mladé Boleslavi.

V zámecké kavárně jsme si pochutnali na dobré kávě a zákusku. Ještě jsme navštívili zdejší kostel sv. Václava před zámkem. Oběd nás čekal v nedaleké restauraci Vtelenska v Jizerním Vtelně. Obsluha byla rychlá, ochotná a milá. Oběd byl jednotný, klasika: řízek a brambory. Potom jsme přejeli do Leteckého muzea Metoděje Vlacha v Mladé Boleslavi. Začalo docela pršet, tak jsme byli rádi, že prohlídka je uvnitř. Konstruktor a aviatik Me-

doděj Vlach postavil v Boleslavi roku 1912 první české letadlo poháněné automobilovým motorem. K vidění bylo více než 25 historických i současných strojů, některé repliky i originály. Vystavené jsou i letecké uniformy a různé přístroje a pomůcky. Nejvíce si 5 výletníků užilo nouzový únik z letadla – skluzavku, svezli se i třikrát. V letecké kavárně jsme si poseděli a popovídali, škoda, že přišlo a žádná letadla nestartovala. Trochu mě mrzelo, že se přihlásilo málo zájemců.

Často slyším po městě, kdy už pojedou baráčníci na výlet, a teď to skoro vypadalo, že ho dokonce odvoláme. Ale pak jsme se dohodli, že když už to je naplánované, tak pojedeme. A myslím,

že nikdo nelitoval, a dokonce jsem slyšela i pochvalu. Podzimní výlet plánuji do Prahy. Plno z nás tam dlouho nebylo.

Letošní výjezdni zasedání konšelstva bylo 10. června Na Vyhlídce. Je nově zrekonstruovaná, hodně prosklená, odkud je vidět do dalekého okolí. My jsme moc neviděli, opět nás překvapil déšť a mlhavo. Nejdříve jsme probrali splněné úkoly a ty, co nás čekají. Dali jsme si dobré jídlo, popovídali a rozjeli se k domovům. Bylo nás celé konšelstvo, dopravu si zajišťujeme vlastními auty.

V pátek 10. července jsme pekli koláčky na Třešňový jarmark. Ve stejném složení jako vloni a opět doma u Pajkrů. Tetičky Bočková, Kverková, Zítová,

Králová, Pajkrťová a na zdárné pečení dohlížel souseď Pajkrť. V sobotu dopoledne je na jarmarku prodávaly tetičky Kverková a Hořáková. Měli jsme jich více než minulé roky, a tak prodej trval skoro do 11 hodin, ale prodaly se všechny. Po ránu bylo sice slunečno, ale chladno. Stánek byl ve stínu, tak jsme obě byly prochladlé. Akce se, i přes drobné problémy, vydařila.

Poslední středeční posezení bylo 15. července. Rychta se uzavřela do 24. srpna, kdy tetičky uklidí celé prostory a pravidelné setkávání začne ve středu 26. srpna. Přeji krásný letní čas, všem plno klidu, pohody a i to stále připomínané zdraví, abychom se zase viděli.

Květoslava Hořáková, syndik

Boží tělo – foto: P. Havlová

430. VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA V SOBOTCE

Vážení čtenáři Zpravodaje, milí přátelé, jak jste se již na stránkách minulých vydání Zpravodaje dočetli, v letošním roce si připomínáme kulaté výročí posvěcení našeho farního chrámu sv. Maří Magdalény. Tuto výroční slavnost farnost prožije v neděli 30. srpna, kdy od 9:30 bude sloužena slavnostní bohoslužba, kterou povede Mons. Pavel Posád, náš bývalý litoměřický biskup, nyní pomocný biskup českobudějovický. Mši svatou doprovodí Smíšený pě-

vecký sbor Salvátor z Chrudimi. Tento sbor si pro nás připravil také odpolední koncert duchovní hudby od 14:00 hodin. Srdečně vás zveme.

V sobotu 29. srpna bude v kostele možnost zhlédnout ve smyčce v prezentaci několik snímků ze soboteckého graduálu. Fotokopie nám poskytl Státní okresní archiv Jičín. Jestli se podaří vystavit také soboteckou monstranci, zatím nevím. Musíme se nechat překvapit.

V létě jsme totiž intenzivně připravovali otevření (došlo k němu 5. srpna) nového Komunitního centra Kateřinka v kostele v Dolním Bousově.

Krásnou zbývající část léta vyprošuje vám všem

P. Václav Novák, děkan

ŠRÁMKOVA SOBOTKA

Foto: J. Prokopius

DĚTSKÝ DEN

Foto: P. Havlová

BOŽÍ TĚLO

Foto: P. Havlová

ŠRÁMKOVA II°

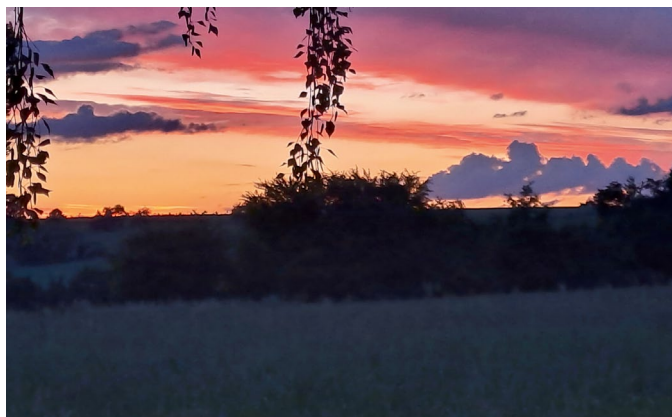
PASOVÁNÍ PRVNÁČKŮ NA RYTÍŘE KNIH

FOTODOKUMENTACE

Fotbalový kemp v Sobotce – foto: Z. Příkryl

Západ slunce u Sobotky – foto: čtenář Zpravodaje Šrámkovy Sobotky

Stavba školní družiny – foto: L. Jenček

Opravená houpačka pro naše nejmenší – foto: M. Plachý

Zarostlá Sobotka – foto: čtenář Zpravodaje Šrámkovy Sobotky

KUCHAŘKA SOBOTECKA

Kapustový svátek – recept na letní oběd bez masa

K typickým letním obědům u nás doma patří kapustový svátek. Kupodivu ho moc lidí nezná, tak přikládám recept. Pravdou je, že ho děláme „od oka“, tak uvedené váhy berte s rezervou.

Uvařte v osolené vodě menší kapustu. Po vychladnutí z listů vymačkejte přebytečnou vodu a kapustu nakrájejte na drobnější kousky. Ve větší míse roz-

šlehejte 4 vejce s mlékem (cca 1/2 l), solí a hladkou moukou (cca 300g), tak, aby vzniklo hustší palačinkové těsto. Přimíchejte nakrájenou kapustu a smažte na pánvi na tuku jako bramboráky. S novými brambory a okurkovým salátem vykoulíte oběd, na kterém si pochutnají i strážníci, kteří upřednostňují maso.

K. Stašková

BENEŠOV

Jak je většině (?) obyvatelů Sobotky známo, dělí se naše město na 9 částí. Jednou z nich je i Benešov. Prožil jsem tu své mládí, také jsem o něm již ve ZŠ psal a moc se těším na knížku Mgr. Olgy Bičíškové *Sobotecké procházky*, v níž se dovíme o městě hodně nového.

Bývala to taková okrajová část Sobotky za obecním dvorem směrem k Staňkově Lhotě, oddělená od města křižovatkou jičínské silnice s cestami k Čálovicím a ke Spyšové. Koncem 18. století vznikl nedaleko i provizorní hřbitov. Kolem byla pole patřící povětšinou k obci Předměstí. Středem procházela silnice k Jičínu, souběžně s ní vznikla ulice Na Zadní cestě. Rádi jsme tudy chodili a pokračovali kolem krásné lípy a rybníčku Škaloudáku na houby do Vránovny. To tu ještě kvetly v obilí modré chrpy a občas jsme vyplašili hejno malých koroptviček... Chodívalo se tudy i na Větrák na Bořenovách a v zimě jsme si tu užívali hlubokých závějů. Tajemné bylo prolézat koryto potůčku – strouhy, zvláště v místě, kde protékal pod silnicí. Nebo sledovat práci kováře pana Matěje Macouna. Podívat se na rozpadající se stavení „benešovského starosty“ Franty Javůrka...

Ale o tom dnes nechci psát. Od dětství mě zajímalo jméno této „městské čtvrti“, spojoval jsem si ho s Benešovem u Prahy. Pamatuji, jak

jsem se vyděsil jako šestiletý kluk, když v květnu 1945 rozhlas varoval, že na Prahu jedou německé tanky od Benešova... A jak jsme si jako děti zpívali:

*Hasiči jedou,
stříkačku vezou,
hoří, hoří, hoří, hoří,
hoří Benešov.*

Později jsem původ tohoto pojmenování zjišťoval u mámy i u babičky, u paní ředitelky Mačkové i u paní učitelky Rousové. Avšak marně. Nakonec jsem se dostal až k Sakařovým *Pamětem města Sobotky*. Pan řídící učitel a zasloužilý dějepisec města se otázce stárí a jména Sobotky věnoval hned v úvodu knihy. Vyzpovídal i starého pana Matěje Procházku, bednáře z Podkosti (*1811), potomka písmáckého rodu. Ten s odkazem na svého děda Sakařovi vyprávěl o velmoži Beneši Heřmanu, vítězi nad Němci u Trosek, jehož bojovníci pak vystavěli po kraji několik opevněných hlásek, mimo jiné Staňkovu Lhotu, Babylon a Horní Bousov. A pod lhoteckou hláskou si postavili pro své rodiny osadu, kterou na počest svého pána nazvali Benešov. Dědeček Procházka byl zřejmě výborný znalec nejen krajových vyprávěných tradic, ale i obrozenecké lidové četby. A tak se do jeho paměti dostalo i pobití Sasíků pod Hrubou Skálou a **Beneš Heřmanov** z Rukopisu královského. To je ovšem padělek z počátku 19. století...

Hledali jsme tedy dál a na řadě byli **Vartenberkové**. Tento šlechtický rod v několika větvích ovládal naši krajinu hlavně ve 13. až 15. století a několik jeho příslušníků mělo křestní jméno Beneš – i majitelé Kosti a Sobotky. Ovšem nikde žádný doklad o existenci osady Benešov založené Vartenberky...

Další na řadě byly sobotecké městské úřední knihy. Excerpoval jsem je stránku po stránce, vypisoval jsem si polohu jednotlivých domů, jejich majitele, sousedy, topografickou polohu i různé jiné změny, pak se nám s Olgou Bičíškovou podařilo přičlenit k nim stará i současná domovní čísla a určit jejich přesnou polohu.

Objevovala se tu i místní jména oněch 9 částí města: Starobylá pojmenování Nové Město, Šafranice, Celna. Místo Starého Města Rynk, Rynec. Původně samostatné vesnice Předměstí a Březno. A mnoho dalších názvů prostranství, ulic. Jen Benešov, Vodňany a Karlov nikde.

Což Vodňany, o nich je známo, že vznikly až na přelomu 19. a 20. století, a i pojmenování je snadno vysvětlitelné. Ale Karlov? Že by chtěl někdo uctít císaře Karla IV.? Nebo prince z rodu Habsburků z doby napoleonských válek? Zatím nevíme.

Snad se ale podařilo rozřešit záhadu pojmenování Benešov. Až do poloviny 18. století tomu ještě nic nena-

svědčovalo. Teprve roku 1759 prodalo město kus místa na levé straně jičínské silnice na postavení domku tkalci **Benediktu Vejnarovi**. Tak vznikl první domek v těchto končinách, který později dostal číslo popisné 232. A mě napadlo: není právě zde rozluštění záhady? Vždyť křestní jméno Benedikt, zdrobněle Beneš, se v soboteckých matrikách do té doby vůbec nevyskytuje.

Vejnarů nacházíme v soboteckých gruntovních knihách v 18. století asi 30. Samí ševci, soukeníci, tkalci, mezu-lánici. Kupovali, prodávali a dědili nej-

různější usedlosti po celém městě. První se v Sobotce usadil roku 1666 Jiřík v čp. 183 (jediný v 17. století). Měli nejrozličnější, ale obvyklá křestní jména; Benedikt byl jediný.

Tento Benedikt Vejnar brzy dostal sousedy. Ještě roku 1759 to byl švec Jan Machačný (čp. 233), roku 1760 další švec Jan Koťátko (čp. 234), kterého ovšem brzy vystřídali jiní majitelé, v roce 1787 František Staška. Vedle Stašky a proti městské cihelně koupil roku 1788 parcelu Václav Semecký (čp. 235) a za cihelnou vedle silnice bořenovské zbudoval roku 1803 své sídlo tesař

Václav Zahrádka (čp. 236). Nová čtvrť se rychle rozrůstala...

Od počátku 19. století se začaly prodávat i parcely na pravé straně jičínské silnice a v letech 1802-1807 tu vznikla řada domů čp. 246-253, mezi nimi i známá kovárna Matěje Macouna čp. 251.

Tak se tedy rodil a zrodil sobotecký Benešov. Do poloviny 18. století planina bez zástavby na periferii Sobotky, rozrůstající se dnes do všech stran.

Karol Bílek

ŠKOLNÍ STŘÍPKY

SEDMÁCI TVOŘILI PRO MEZINÁRODNÍ SOUTĚŽ ANEK KDYŽ KNIHA OŽÍVÁ

V hodinách výtvarné výchovy se letos vybraní žáci 7. ročníků zapojili opět do mezinárodní výtvarné soutěže v Lidicích.

Naše škola se do této soutěže zapojuje pravidelně a v minulých letech jsme opakovaně dosáhli nejvyšších ocenění.

Ani letos jsme nechtěli zůstat pozadu. Rozhodli jsme se ale jít trochu jinou cestou, a to se nám vyplatilo.

Letošním tématem soutěže byla „Kniha“.

Místo klasických plošných prací, které většinou s žáky posíláme v podobě kombinovaných technik, jsme vsadili na výtvarné prostorové objekty.

První tým vytvářel objekt s názvem Tři oříšky pro Popelku. Nejprve bylo potřeba sehnat co největší knihu, poté jsme slepili jednotlivé listy a do otevřené knihy vyřizli dva otvory, z kterých k nám vyskakují ilustrace. Příběh tak ožívá přímo v prostoru, a vtahuje tak diváka dovnitř.

Druhý tým pracoval s odstřížky listů.

Základem práce je otevřená kniha, na které je položeno hnízdo s vejci a kaširovaným ptáčkem.

Vznikl tak poetický objekt s názvem „Tam, kde se líhnou slova“.

Symbolika je zde více než jasná. Stejně jako v hnízdě vzniká nový život, i slova vznikají, rostou a postupně se učí „létat“.

První objekt je založen více na vizuální a kreativní stránce, druhý je jemný a nese silnou myšlenku.

Obě práce dokazují, že prostorová tvorba nemusí být pouze klasická socha nebo zobrazování skutečnosti, ale nabízí určitou cestu ke kreativě, k přemýšlení a sdílení příběhů.

Do letošní soutěže bylo zaregistrováno 12 392 prací, a to ze 70 zemí světa.

Porota z nich ocenila celkem 998 exponátů. Dohromady tak udělila 887 čestných uznání a 148 medailí.

Naše děti se mohou radovat z velkého úspěchu. Mezi nejlepší práce vybrala porota i náš objekt Tři oříšky pro Popelku, který je v současné době k vidění v Lidické galerii.

Z úspěchu máme ohromnou radost. Naše děti tím opět dokázaly, že mohou konkurovat uměleckým základním školám takřka z celého světa.

MgA. Adéla Brabcová

Na práci se podíleli tito žáci: Veronika Brabcová – 8. A, Eleonora Košková, Jasmine Kohoutová, Edita Dousková, Taťána Čápková – 7. A.

KNIHOVNA

ŘADY RYTÍŘŮ KNIH SE ROZŠÍŘILY

Ještě před koncem školního roku se v městském divadle konala velká slavnost. Prvnáčkové se stali oficiálně čtenáři. Obě třídy letošních prvnáčků si pod vedením jejich učitelek Mgr. Kateřiny Jiráskové a Mgr. Romany Rejzkové připravily poutavá vystoupení, kterými nejen pobavily, ale především ukázaly, že s abecedou si lze krásně hrát, že umí číst, rádi čtou a těší se na všechny příběhy, které díky knížkám mohou prožít. A pak už zarachotila kola kočá-

ru, zazněla slavnostní fanfára a mohli jsme přivítat Její Veličenstvo, královnu Literu I., vládkyni Říše pohádek a příběhů. Královna si s dětmi popovídala a ubezpečila se, že všechna písmenka znají a umí se o knížky starat. Zazněl rytířský slib a pak už budoucí čtenáři jeden za druhým poklekli a řady Rytířů knih a současně čtenářů naší sobotecké knihovny se rozšířily. Děkuji všem, díky kterým jsme se v divadle mohli setkat.

MŠ

V ČESKÉM RÁJI, V KRAJINĚ SNŮ A SEDMIKRÁS
JE KAŽDÝ ČLOVĚK SPASEN.
KDYŽ ROZVONÍ SE KVĚTY V NÁS
SEN ZMĚNÍ SE MU V BÁSEŇ.

Josef Brož

„Jdeš-li po správné cestě, to poznáš podle lidí, které na ní potkávaš...“

„Přátelství je jako zlatá brána, v nás, jen v nás je od té brány klíč...“

MOJE BOUSOVSKÉ PRŮSEČÍKY

Malechovice s Dolním Bousovem spojuje přes sto let železnice. Poprvé přijel vláček z Mladé Boleslavi do Bousova v roce 1905, přes Malechovice pokračoval směrem na Starou Paku o rok později, v roce 1906.

S Bousovem nás spojuje i říčka Klecnice pramenící v naší Hůře nad Nepřivčí. Duchovním pojítkem je náš společný duchovní správce, sobotecký pan děkan Václav Novák, do jehož farnosti spadáme.

V Malechovicích se narodila paní učitelka Marie Ronová, dlouholetá ředitelka ZŠ v Dolním Bousově. Manžel

Václav byl vojákem z povolání, po několika letech dojíždění do dolnobousovské vojenské posádky tam získal byt a rodina se dvěma holčičkami se ze sousední usedlosti Žďánek přestěhovala.

S Dolním Bousovem mám spojeno několik dalších jmen, zajímavých osobností. Kovář a nadšený ornitolog Pavel Kverek sice bydlí v Kněžmostě, ale srdcem je stále věrným Bousovákem. S velkou úctou obdivuji nejen SLAVIČÍ HÁJ a inspirativní naučnou stezku kolem rybníka Zvolínek, ale i další jeho aktivity.

KNIŽNÍ NOVINKY

Výběr z knih pořízených za poslední dva měsíce do knihovny:

Beletrie

☞ ALLEGRI, Adriana: *Domov Hochland*. Příběh Alliny Strauss, mladé ženy, která jedné osudné noci, poté co ztratila všechny, které milovala, je donucena pracovat jako ošetřovatelka ve státní továrně na děti zvané domov Hochland. Tam se stává svědkem i účastnicí hrůz bezohledného eugenického programu Heinricha Himmlera, známého jako program Lebensborn.

☞ CHALUPOVÁ, Lenka: *Když se trhá nebe*. Myslel si, že roztáčí kolo štěstí. Ve skutečnosti roztočil spirálu zla. Píše se rok 1937 a mnozí v Československu tuší, že válka je na spadnutí. Židovský továrník Hugo Rosenbaum, který v Přerově vlastní fabriku na výrobu nábytku, ale nevěří, že by Německo vážně rozpoutalo krvavý konflikt. Daří se mu v podnikání, má milovanou ženu Juditu a v srdci jediné přání: dědice pro svou firmu. Pořídí si ho hodlá za každou cenu. Jenže vytoužené baběle – jak židovské ženy říkají svým dětem – zvrátí nejen Hugův osud nečekaným směrem...

☞ KLABOUCHOVÁ, Petra: *Vona*. Příběh inspirovaný jedním z největších přírodních i lidských neštěstí Šumavy. Odlehlé osady pod Huťským štítem čekají v dubnu 1853 na příchod jara. Marně. Dočkají se jen příválů sněhu, který všechno a všechno

Dobrým partákem a kamarádem je pro nás pan učitel, neúnavný vzdělavatel, regionální znalec a ochránce přírody Tomáš Grindl. Příkladně podporuje náš Občanský spolek Malechovice, jež ho je už řadu let řádným členem.

Ráda vzpomínám, jak jsme s maminkou v době mé mateřské dovolené rády jezdily na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let minulého století do Dolního Bousova na nákupy. Sehnat nejrůznější nedostatkové zboží se většinou povedlo ve všeobecně známém obchodě s průmyslovým zbožím pana Hercíka. Hezky se nakupovalo na náměstí v potravinách i v patře v prodejně textilu.

Začátkem devadesátých let došlo k milému kulturnímu propojení Sobotky s Dolním Bousovem prostřednictvím spojení obnovených pěveckých sborů Stojmír a Bendl ve známý pěvecký smíšený sbor. Zpěvem obohatil život mnoha lidí, kteří byli aktivními zpěváky, ale i mnoho kulturních akcí, které se za jejich účasti a podpory konaly. Vděčně vzpomínám na krásné koncerty v kostelích v širokém okolí, na příjemná setkání na zámku Humprechtu a na hradě Kosti.

Ač blízcí sousedé, máme stále co dohánět ve znalostech o místech a lidech žijících na Bousovsku a Sobotecku. Hranice krajů a okresů nasměrovala naše životní cesty jinými směry. Nepostradatelnou pomůckou při doplňování chybějících vědomostí se staly dva díly Malých dějin Sobotecka a na ně navazující oba závěrečné biografické slovníky Kdo je kdo v dějinách Sobotecka a Dolnobousovska vynikajícího, pilného historika Karola Bílka.

K nezapomenutelným zážitkům spjatým s Dolním Bousovem byla před několika lety, jistě nejen pro mě, návštěva a beseda v Knihovně Antonína Bocha v Libošovicích s paní Sylvou Daničkovou. S velkou láskou a úctou vzpomínala mimo jiné i na dětská léta prožitá v Bousově a na přátelské kontakty trvající dosud.

S potěšením a velkou pozorností sledujeme, jak Dolní Bousov v posled-

ních letech doslova rozkvétá. Proměňuje se v krásné, útulné městečko.

S oblibou navštěvuji opravenou faru s přívětivě zařízenou knihovnou a prosperujícím informačním střediskem. Jsem ráda, že v Galerii Na faře mohl vystavovat ukázkou ze své sbírky starých pohlednic a dalších artefaktů vztahujících se k hradu Kosti můj manžel Pavel. Vystavovaly zde i dvě mé kamarádky, fotografka Jitka Pírková Mariánskou zahradu a výtvarnice Vendulka Pražská vtipné novoročenky a kresby.

Výše uvedené vzpomínky jsou inspirovány současným přátelským souzněním s poetickou básnířkou a organizátorkou společenských setkání paní Pavlou Bartkovou. Její citlivé, empatické vnímání světa kolem nás, přirozený vztah k přírodě, obětavá ochota podělit se o svoje znalosti a vědomosti s dětmi i dospělými, organizační schopnosti propojující generace jsou potřebné a sympatické.

Průběžně se o dění v Dolním Bousově dozvídáme z místního zpravodaje Bousovák či z Bousovského občasníku. V elektronické podobě ho řadě z nás posílá básník a fotograf Zdeněk Plešinger. V bousovské knihovně si lze jistě půjčit Zpravodaj Šrámkovy Sobotky informující o dění na Sobotecku.

Jsem šťastná, že žiju v bublině skvělých, inspirativních, noblesních, vzájemně se obohacujících lidí. Děkuji Vám všem za přátelství.

Alena Pospíšilová,
emeritní knihovnice z Malechovic

ny pohřbí. A taky hladu, neznámé epidemie, hrůzy a šílenství. Někteří si vyberou smrt, jiní se v boji o přežití zřeknou vlastního lidství. Ozvěnu té dávné tragédie si dodnes předávají potomci jednoho z rodů, zatímco hrůzné dědictví čeká na své odhalení. Román, který ctí horor i detektivku, vypráví prastarý příběh o boji dobra proti zlu a odpuštění proti nenávisti. Příběh o strachu a nepochopení, co přechází z otců na syny. Alespoň do momentu, kdy na scénu vstoupí ta, jež v mužském světě nemá ani právo na jméno — Vona.

Naučná literatura

HERMANN, Tomáš a NOHEJLOVÁ ZEMKOVÁ, Michaela (ed.). *Stezkami přírodovědného poznání: atlas exkurzí po pamětních místech vědy v českých zemích*. Vydání druhé. Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2025. ISBN 978-80-7465-676-7.

LINHART, Roman. *Myslet jako včela: včelaření bez rojů a varroázy*. Dotisk. V Praze: Mladá fronta, 2025. ISBN 9788020465009.

MAJEWSKI, Piotr Maciej. *Jenom ať si nemyslí, že jsme kolaboranti: Protektorát Čechy a Morava, 1939-1945*. Přeložila Markéta PÁRALOVÁ TARDY. Praha: Argo, 2025. ISBN 978-80-257-4716-2.

SPORTOVNÍ RUBRIKA

FOTBALOVÝ KEMP

V termínu od 20. 7. do 24. 7. proběhl na soboteckém stadionu tradiční příměstský fotbalový kemp. Letos se zúčastnilo celkem 53 dětí.

Každý den jsme trávili většinu času na fotbalovém stadionu.

Během sportovního týdne se děti účastnily mnoha týmových sportovních soutěží, vyrazili jsme na výlet vlakem po okolí Sobotky a došlo také na testování fotbalových dovedností společností Sport IQ, které bylo pro

všechny příjemným oživením tréninkového procesu.

Chceme poděkovat za podporu našeho kempu restauraci Pošta a soboteckým hasičům za zpestření programu.

Z. Přikryl

DĚTSKÝ DEN PLNÝ SPORTU, ZÁBAVY A DOBRODRUŽSTVÍ

V neděli 7. června se areál Horolezecké stěny v Sobotce proměnil v místo plné pohybu, smíchu a dětské radosti. Městské kulturní středisko Sobotka připravilo ve spolupráci s Mateřským centrem Ďapík, PS. Fr. Šrámka Sobotka, TJ Sokol Sobotka, MŠ Sobotka, Jednotou bratrskou a SDH Sobotka sportovní dětský den.

Akce přilákala přibližně 400 dětí spolu s rodiči. Pro všechny návštěvníky byla připravena pestrá nabídka sportovních staniček a různých disciplín,

při kterých si děti mohly poměřit své síly, obratnost, rychlost i šikovnost. Nešlo však jen o soutěžení, hlavním cílem bylo užít si společný den plný pohybu a zábavy.

Velkým lákadlem byla samozřejmě samotná horolezecká stěna. Děti si mohly pod dohledem zkušených instruktorů vyzkoušet lezení a překonat své první lezecké výzvy. Pro odvážnější byla připravena také jízda na lanovce z balkónu horostěny, která nabídla nejen pořádnou dávku adrenalinu, ale také nevšední pohled na celý areál.

O velkou zábavu a radost dětí se postarali také místní hasiči. Ti připravili pro děti pěnu nastříkanou přímo na trávník, do které se děti s nadšením vrhly a pořádně si v ní zařádily. Nechyběla ani projížďka na koních ze stáje Ranč u kovboje pana Dajče. Jako další odměna čekal na děti skákací hrad. Za splnění disciplín si děti mohly odnést také drobné dárečky a samozřejmě něco sladkého. Doprovodného programu se zhostila taneční skupina TASK Impuls Mnichovo Hradiště pod vedením Ivetky Polívkové.

Celé odpoledne se neslo v příjemné a přátelské atmosféře. Dětský den opět ukázal, že když se spojí síly míst-

ních organizací, spolků, dobrovolníků a dalších lidí ochotných pomoci, může vzniknout krásná akce pro celou rodinu. Velké poděkování proto patří všem, kteří se na přípravě a průběhu dětského dne podíleli, kteří věnovali svůj čas a energii tomu, aby si děti svůj den opravdu užili.

A podle rozzářených dětských očí, smíchu z pěny, nadšení z lezení i odvážných jízd na lanovce se letošní sportovní dětský den opravdu vydařil.

Pavlaína Havlová

ŠRÁMEK ZAZNĚL V NEOBYČEJNÝCH ŽIVOTECH

Ve čtvrtek 16. července 2026 odvysílala Česká televize další díl pořadu **Neobyčejné životy**, v němž hostem Zuzany Maléřové byla herečka Nina Divíšková.

Na závěr rozhovoru začala Nina Divíšková zcela spontánně recitovat báseň **Fráni Šrámka „Uprostřed cesty“**. Její přednes působil víc než jako pouhé zakončení rozhovoru – jako osobní výpověď či poselství. „Ať

cesty nikam nevedou, tys po nich šel a šel jsi rád. Těch cest se nesmíš, nesmíš ptát.“

Slova soboteckého rodáka tak zazněla v celostátním vysílání po boku vzpomínek na život a hereckou dráhu Niny Divíškové.

Její nečekané rozhodnutí sáhnout právě po Šrámkově poezii vytvořilo působivou tečku za celým rozhovorem.

Pro Sobotku může být tento okamžik o to vzácnější – Šrámkovo slovo se po letech znovu ozvalo z televizní obrazovky a v podání Niny Divíškové připomnělo, že některé verše dokážou promlouvat k člověku bez ohledu na čas.

Pořad **Neobyčejné životy** je možné si připomenout v televizním archivu České televize.

Pavlaína Havlová

SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ

KULTURNÍ KALENDÁŘ – ČERVENEC – SRPEN 2026

- 24. 7. 1576 se narodil hrabě **Heřman Černín z Chudenic**, majitel kosteckého panství.
- 24. 8. 1596 byla vysvěcena novostavba soboteckého **chrámu sv. Maří Magdalény**.
- 8. 7. 1786 se narodil majitel Kosti, císařský generál **Eugen Kazimír Vratislav Netolický**.
- 5. 8. 1861 se narodil **Antonín Rais**, ředitel školy v Sobotce a okresní školní inspektor.
- 20. 7. 1866 se v Dětenicích narodil markvartický a sobotecký kněz **František Soukal**.
- 11. 7. 1891 se narodil **Zdeněk Fierlinger** ze soboteckého rodu, legionář a politik.
- 27. 7. 1896 se narodil dlouholetý oblíbený sobotecký lékař a nimrod **Dr. Jan Novotný**.
- 31. 8. 1896 se narodila významná ochotnická herečka **Marie Samšíňáková-Havlíková**.
- 2. 8. 1901 se narodil turnovský akad. malíř, grafik a náš spolupracovník **Karel Kinský**.
- 8. 7. 1911 se narodila učitelka **Zdeňka Holubová**, významná kulturní činitelka Sobotky.
- 14. 8. 1921 se narodil učitel a malíř **Josef Marek**, ilustrátor knih básníka Josefa Brože.
- 8. 7. 1926 zemřel v Praze výborný český spisovatel **Karel V. Rais**; žil a tvořil i v Sobotce.
- 15. 8. 1936 zemřel herec Národního divadla **Vladimír Merhaut** – pobýval i ve Vesci.
- 29. 8. 1946 zemřel spisovatel, kulturní činitel a politik, Soboták **Ing. Ladislav Novák**.
- 21. 8. 1951 zemřel učitel a malíř **Václav Lemberk**, autor sbírky Soboteckých písniček.
- 1. 8. 1956 zemřel **arch. Pavel Janák**, tvůrce rodáckého pomníku na našem hřbitově.
- 31. 8. 1976 zemřela učitelka **Marie Thořová-Rousová**. Učila: Sobotka, Roveň, Samšina.
- 16. 7. 1981 zemřel v Trutnově učitel a významný odbojový pracovník **Josef Macoun**.
- 30. 8. 1986 zemřel představitel mladé generace Sobotky po roce 1945 **Ing. Ivo Křiklán**.
- 5. 7. 1991 zemřel dolnobousovský učitel a velký propagátor sportu **František Jeleček**.

K. B.

JUBILEA

V červenci 2026 oslavili životní jubileum

10. 7.	Šepsová Alena	Spyšova, Spyšova 13	80 let
12. 7.	Šulcová Irena	Sobotka, Pod Humprechtem 360	93 let
12. 7.	Basterová Anna	Sobotka, Spyšovská 488	90 let
14. 7.	Špíglová Marie	Sobotka, J. Glazarové 560	94 let
29. 7.	Vrána Josef	Sobotka, Boleslavská 294	80 let

Jubilanty návštěva velice potěšila, děkují panu starostovi a místostarostovi za to, že nezapomínají na nejstarší generaci ve městě. A také za krásné přání a pozornost, kterou obdrželi.

Květoslava Hořáková

OPUSTILI NÁS NAVŽDY

Dne 14. června 2026 zemřel ve věku 78 let pan **František Šouta** ze Sobotky.

Dne 14. července 2026 zemřel ve věku nedožitých 63 let pan **Jiří Peteráč** z Libošovic.

Dne 25. července 2026 zemřela ve věku 92 let paní **Jiřina Konečná**, rozená Králová, ze Sobotky.

Dne 1. srpna 2026 zemřel ve věku nedožitých 86 let pan **Jaroslav Vaněk** z Libošovic.

VZPOMÍNKA

ZEMŘELA MAGDALÉNA DOLEČKOVÁ-BUREŠOVÁ

Nedávno jsem si uvědomoval, jak mnoho členů původního Recitačního studia Šrámkova domu v Sobotce již není mezi námi. Na věčnost odešli první vedoucí manželé Hejnovi, Eva Seemannová a Jiří Paďour; z dávných členů František Staška, Václav Fiedler, Zdena Chlumecká-Šulcová, Aninka Kašková, Jarka Chřpa, Petr Pfeifer, Libor Dolenský, Zdeněk Aichler a další. Nyní nás opustila i Magdaléna Dolečková-Burešová...

Magda se narodila 20. července 1957 a zásluhou babičky patřila do rodu Macounů ze Syrovandy. Otec

Přemek byl stavební technik a výborný fotograf; bez něho by nefungovala technika soboteckého ochotnického i loutkového divadla. Matka Miluška, výborná švadlena, byla hvězdou divadelních ochotníků. Ze sestry Zuzany se stala pražská lékárnice.

Gymnázium absolvovala Magda v Jičíně, pak studovala vědeckotechnické informace a Pedagogickou fakultu Karlovy univerzity v Praze. Prováděla se za Ing. Jaroslava Dolečka, úspěšného sportovce – basketbalistu, od roku 1990 zaměstnance Ministerstva zahraničních věcí. S ním působila několik let

v Austrálii, pak v Tchaj-pej na Tajvanu a v posledních letech byla s manželem velvyslancem v Barmě a Indonésii. 12. července 2026 po krátké těžké nemoci v Praze zemřela, o deset dní později na její svátek jsme se s ní v pražském Motole rozloučili.

Budeme vzpomínat...

K. B.

BESEDA S HERCEM ONDŘEJEM KEPKOU

Dne 19. 7. se na Šolcově statku uskutečnila beseda s hercem, režisérem a moderátorem Ondřejem Kepkou. Hostem a zároveň průvodcem pořadu byl Václav Žmolík, který Ondřeje Kepku zpovídal.

Během besedy se návštěvníci dozvěděli řadu zajímavostí nejen z jeho umělecké kariéry, ale také z osobního života. Ondřej Kepka zavzpomínal na své herecké začátky, na rodinné zázemí a přiblížil také své současné

profesní aktivity a plány do budoucna. Setkání se neslo v příjemné a přátelské atmosféře a nabídlo divákům možnost poznat známou osobnost také z trochu jiné, osobnější stránky.

Besedu uspořádalo Městské kulturní středisko Sobotka ve spolupráci s festivalem Hudba z ráje. Velké poděkování patří také Muzeu Jičín za vstřícnost a pochopení při pořádání této akce. Prostor zahrady Šrámkova domu v letošním roce není ještě vhodný a schopný provozu z důvodu probíhající stavby knihovny.

Děkujeme návštěvníkům, kteří si přišli užít příjemné nedělní setkání s milým Ondřejem Kepkou.

Foto: P. Šulcová

Pavlaína Havlová

DUŠEVNÍ ONEMOCNĚNÍ A NÁVRAT DO ŽIVOTA

může být těžké zvládnout běžný den, peníze, vztahy, práci nebo návrat domů po hospitalizaci.

Podpora podle skutečné situace

V Péči o duševní zdraví proto pracujeme individuálně. Zajímá nás celý život člověka. Co právě prožívá, co ho zatěžuje a co mu může přinést větší klid a jistotu. Tak tomu bylo i u pana J. Po hospitalizaci se vracel domů s obavami, jak bude dál zvládat léčbu, běžné povinnosti i vážné finanční potíže.

Když se zapojí více profesí

Do podpory se zapojilo více lidí z týmu. Sociální pracovnice s panem J. řešila splátkový kalendář. Peer konzultant s ním mluvil o léčbě srozumitelně a z vlastní zkušenosti. Zdravotní sestra za ním pravidelně jezdila domů a podporovala ho v běžném režimu. Psychiatr upravil medikaci a psycholožka mu pomohla lépe porozumět tomu, co se s ním děje. Postupně se situace začala zlepšovat. Pan J. měl zajištěnou léčbu, dařilo se mu splácet dluhy a znovu začal věřit, že se může vrátit k práci, která pro něj měla smysl.

Projevy onemocnění nemusí určovat celý život

Příběh pana J. ukazuje, že i když duševní onemocnění zasáhne do mnoha oblastí života, cesta dál existuje. Důležité je vědět, že člověk na ni nemusí být sám – a že říct si o podporu může být první krok.

Pokud se duševní onemocnění týká vás nebo někoho ve vašem okolí, ozvěte se nám. Společně probereme, co se děje, a budeme hledat cestu dál.

Děkujeme městu Sobotka za podporu. I díky ní můžeme být blíž lidem v celém okrese Jičín.

Kontakt:

PDZ Centrum duševního zdraví Jičín
17. listopadu 861, Jičín
tel.: 493 592 554
e-mail: pdz-jc@pdz.cz
www.pdz.cz

**PÉČE
O DUŠEVNÍ
ZDRAVÍ**

KOUPALIŠTĚ | KEMP
SOBOTKA

PŘIJĎTE SI UŽÍT NEZAPOMENUTELNÝ DEN!

DĚTSKÝ DEN

V KEMPu SOBOTKA

KEMP SOBOTKA
Na Celné,
507 43 Sobotka

Těšíme se na vás! ❤️

29.8.2026 | OD 13:00

SOUTĚŽE O CENY
Spousta zábavných soutěží a úkolů pro všechny děti!

SKVĚLÉ ODMĚNY
Šikovné děti si odnesou krásné ceny!

ZÁBAVNÁ STANOVISŤE
Sportovní úkoly, hry, tvoření a spousta smíchů!

OBČERSTVENÍ ZAJIŠTĚNO
Dobré jídlo a chutné dobroty pro malé i velké!

PÍTÍ NA VÝBĚR
Studené limonády, voda, káva a další nápoje pro každého!

VEZMĚTE S SEBOU DĚTI, KAMARÁDY, BABIČKY I DĚDEČKY A PŘIJĎTE SI UŽÍT KRÁSNÝ DEN!

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ!
Každý příspěvek pomůže uspořádat ještě více zábavy!

ČEKÁ NA VÁS DEN PLNÝ RADOSTI, POHYBU A SKVĚLÉ ATMOSFÉRY!

MOC SE NA VÁS VŠECHNY TĚŠÍME!

SOUSEDSKÉ SETKÁNÍ

POJĎME SE SEJÍT

Hry pro děti i dospělé

Skákací hrad

Babičky čtou pohádky (v 10, 11 a 12 hod.)

Občerstvení zajištěno
srbský guláš, dezerty i káva

♥ vlastní dobroty i deky vítány

30. srpna 2026 od 9 hod.
v parku za Městským úřadem

Porádá Veronika Mlejnková
723268421

Almárium

VÝSTAVA: VÁLKA PRUSKO RAKOUSKÁ 1866

Na Sobotecku

OTEVŘENO:
KVĚTEN - ZÁŘÍ 2026
SOBOTA - NEDĚLE: 10:00 - 15:00

Objednané skupiny provádíme i mimo návštěvní dobu Almária

Almárium, Malé náměstí 2, 507 43 Sobotka
www.humprecht.cz/almarium
Muzeum hry v Jičíně a další zapůjčovatelé

430. VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA sv. Máří Magdalény V SOBOTCE

NEDĚLE 30. SRPNA 2026

9.30 hod.
SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBA
• celebruje biskup Pavel Posád
• doprovází Smíšený pěvecký sbor Salvátor

14.00 hod.
KONCERT DUCHOVNÍ HUDBY
Smíšený pěvecký sbor Salvátor z Chrudimi

celebruje biskup Pavel Posád

SMÍŠENÝ PĚVECKÝ SBOR SALVÁTOR Z CHRUDIMI

Římskokatolická farnost - děkanství Sobotka
 ve spolupráci s Městem Sobotka
 a Státním okresním archivem Jičín
 pořádá

k příležitosti
430.
výročí
 posvěcení kostela
 sv. Máří Magdalény
 v Sobotce

— VÝSTAVU —
**SOBOTECKÉ
 MONSTRANCE**
 A
**FOTOGRAFIÍ
 SOBOTECKÉHO
 GRADUÁLU**

 SOBOTA
29. SRPNA 2026 | **9.00 - 17.00** | **KOSTEL
V SOBOTCE**

— Dobrovolné vstupné do kostela je použito na opravy kostela. —

PODĚKOVÁNÍ:

- Město Sobotka • Státní okresní archiv Jičín
- Střední uměleckoprůmyslová škola a Vyšší odborná škola, Turnov • RA + spol., s.r.o.

Zpravodaj Šrámkovy Sobotky – vydává MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO SOBOTKA, nám. Míru 3, 507 43 Sobotka
 tel.: 493 571 618; e-mail: mks@sobotka.cz, www.sobotka.cz. Odpovědná redaktorka: Pavlína Havlová, redakční rada: Karol Bílek,
 Karolína Kupcová, Marie Sekerová, Magdaléna Šrůtová, Radka Vokounová. Externí spolupracovník Lubor Jenček ml.
 Grafická úprava a tisk: MS Polygrafie s. r. o., Horka 35, 294 01 Bakov nad Jizerou, www.mspolygrafie.cz.
 Uveřejněné příspěvky nemusí vyjadřovat názory redakční rady Zpravodaje. Za věcnou správnost odpovídají autoři příspěvků.
 ISSN 12 12 - 7906, MK ČR E 11563. Uzávěrka dalšího čísla 30. 9. 2026.